

AGATHA CHRISTIE

Ο μυστικός αντίπαλος

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο μυστικός αντίπαλος**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *The Secret Adversary*
Από τις Εκδόσεις *HarperCollinsPublishers*, Λονδίνο 2015
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κατερίνα Δουρίδα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Agatha Christie Limited, 1922. All rights reserved.
The AC Monogram Logo is a trade mark, and AGATHA CHRISTIE, TOMMY AND TUPPENCE and the Agatha Christie Signature are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.
© Εξωφύλλου: *HarperCollinsPublishers* Ltd.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Μια σκιά στην ομίχλη»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Μάιος 2019, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3040-9
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3041-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 * fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 * fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr * <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Ο μυστικός αντίπαλος

Μετάφραση: Κατερίνα Δουρίδα

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαβητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξηπρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτέριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Έγκλημα στο γκολφ

Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ

Οι Μεγάλοι Τέσσερις

Θανάσιμος κίνδυνος

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

Η φαρμακερή πένα

Πρόσκληση σε φόνο

Ο μυστικός αντίπαλος

Η δοκιμασία της αθωότητας

*Σε όλους εκείνους που περνούν μια ζωή μονότονη,
ελπίζοντας ότι θα τους κάνω να νιώσουν, έστω κι από
σπόντα, τις ηδονές και τους κινδύνους μιας περιπέτειας.*

Άγκαθα Κρίστι

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση.....	11
Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου.....	13
Πρόλογος.....	15
1. Ε.Π.Ε. Περιπετειώδεις Νέοι.....	18
2. Η προσφορά του κυρίου Γουίτινγκτον.....	29
3. Μια αναποδιά.....	39
4. Ποια είναι η Τζέιν Φιν;.....	46
5. Ο κύριος Τζούλιους Χερσχάιμερ.....	57
6. Σχέδιο δράσης.....	64
7. Το σπίτι στο Σόχο.....	73
8. Οι περιπέτειες του Τόμι.....	80
9. Η Τάπενς οικιακή βοηθός.....	91
10. Εμφανίζεται στη σκηνή ο σερ Τζέιμς Πιλ Έτζερτον.....	102
11. Ο Τζούλιους διηγείται.....	110
12. Φίλος σε κατάσταση ανάγκης.....	121
13. Η ολονυχτία.....	140
14. Η σύσκεψη.....	151
15. Πρόταση γάμου στην Τάπενς.....	159

16. Οι περιπέτειες του Τόμι (συνέχεια).....	168
17. Η Ανέτ	178
18. Το τηλεγράφημα.....	196
19. Τζέιν Φιν	211
20. Πολύ αργά.....	223
21. Ο Τόμι κάνει μια ανακάλυψη.....	231
22. Στην Ντάουνινγκ Στριτ	238
23. Αγώνας δρόμου ενάντια στον χρόνο	245
24. Αναλαμβάνει ο Τζούλιους	253
25. Η ιστορία της Τζέιν	265
26. Ο κύριος Μπράουν	281
27. Μεγάλο γεύμα στο Σαβόι	288
28. Και ύστερα	300

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Ο μυστικός αντίπαλος είναι το δεύτερο μυθιστόρημα της Άγκαθα Κρίστι και δημοσιεύτηκε το 1922.

Μετά τον ντετέκτιβ Ηρακλή Πουαρό και πριν από τη Μις Μαργιτ, δυο ηλίκιωμένους ήρωες, η Κρίστι αφήνει μια πνοή φρεσκάδας να διαπεράσει το έργο της, μ' ένα δίδυμο γοητευτικών, αδέκάρων και αποφασισμένων για όλα νεαρών ντετέκτιβ, του Τόμι και της Τάπενς. Οι ήρωες αυτοί θα ακολουθήσουν την Κρίστι σε όλη της τη ζωή, καθώς τα πέντε μυθιστορήματα και η μία συλλογή διηγημάτων στα οποία πρωταγωνιστούν εκδόθηκαν ανά διαστήματα σε όλο το μάκρος της καριέρας της, και είναι οι μόνοι από τους χαρακτήρες της που «μεγάλωσαν μαζί της», καθώς η ζωή τους εξελισσόταν μέσα στον χρόνο.

Η Κρίστι συνέλαβε την αρχική ιδέα κρυφακούγοντας σ' ένα καφέ τη συζήτηση δυο γυναικών για μια γυναίκα με το αστείο κατά τη γνώμη της όνομα Τζέιν Φις (Fish), το οποίο κατόπιν έγινε Τζέιν Φιν στο βιβλίο.

Είναι το ένα από τα δύο έργα που η Κρίστι έχει αφιερώσει στους αναγνώστες της.

Ο μυστικός αντίπαλος ήταν το πρώτο μυθιστόρημα (και δεύτερη συνολικά ιστορία) της Κρίστι που μεταφέρθηκε στον κινηματογράφο: έγινε ταινία από τη Fox Film στη Γερμανία με τον τίτλο Die Abenteuer G.m.b.H. Το 1985 μεταφέρθηκε στην τηλεόραση από τη London Weekend Television στην Αγγλία με πρωταγωνιστές τη

Φρανσέσκα Άνις και τον Τζέιμς Γουόργουικ, που στη συνέχεια πρωταγωνίστησαν στη σειρά Agatha Christie's Partners in Crime. Έγινε *graphic novel* το 2003, ενώ το 2015 διασκευάστηκε εκ νέου για την τηλεόραση, στη σειρά Partners in Crime του BBC One, με πρωταγωνιστές τους Ντέιβιντ Γουόλιαμς και Τζέσικα Ρέιν.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Τάπενς Κόουλι

Μικρή χαριτωμένη ύπαρξη, άφραγκη, με μεγάλη όρεξη για περιπέτεια. Πρώην εθελόντρια νοσοκόμα στον Μεγάλο Πόλεμο. Επειδή η ανεύρεση ενός πλούσιου γαμπρού της φαίνεται βουνό, ιδρύει με τον παιδικό της φίλο Τόμι την Ε.Π.Ε. Περιπετειώδεις Νέοι και με θάρρος ρίχνονται και οι δυο στο κυνήγι ενός μυστηριώδους και ευφυέστατου τύπου που στόχο έχει να προκαλέσει μεγάλες ταραχές έως και επανάσταση στην Αγγλία.

Τόμι Μπέρεσφορντ

Νέος, χαριτωμένος, επίσης άφραγκος, κάπως αργόστροφος αλλά πεισματάρης και εντέλει αποτελεσματικός, ακολουθεί την Τάπενς στην επικίνδυνη αναζήτηση του αδίστακτου κακού. Μέσα από αυτή την περιπέτεια θα προσφέρει πολλά στην πατρίδα του, αλλά, επίσης, θα βρει και τον μοναδικό του έρωτα.

A. Κάρτερ

Υψηλός αξιωματούχος της Κυβέρνησης. Δέχεται τη βοήθεια των Περιπετειωδών Νέων, αλλά δεν μπορεί να τους παρέχει κάλυψη, παρά μόνο οικονομική. Τους αφήνει να κολυμπήσουν μόνοι τους σε επικίνδυνα νερά, αλλά έχει πλήρη εμπιστοσύνη στις δυνατότητές τους.

Σερ Τζέιμς Πιλ Έτζερτον

Διάσημος δικηγόρος, με μεγάλη προσφορά στη Δικαιοσύνη. Σοβαρός, γοπευτικός, λιγομίλητος, συνήθως είναι ένα βήμα μπροστά στην εξέλιξη της ιστορίας, και δεν παραλείπει να καθοδηγεί τους δύο νέους.

Τζέιν Φιν

Όμορφη νεαρή Αμερικανίδα. Βρίσκεται στο επίκεντρο της ιστορίας χωρίς να το έχει επιδιώξει, αλλά και χωρίς να είναι ποτέ παρούσα, εξαιτίας της απώλειας μνήμης της. Μια ηρωική μορφή τελικά που θα σκλαβώσει με τα κάλλη της τον πολύ πλούσιο εξάδελφό της Τζούλιους.

Τζούλιους Χερσχάιμπερ

Ζάμπλουτος Αμερικανός επιχειρηματίας, που καταφτάνει στο Λονδίνο με μόνο στόχο να βρει την εξαδέλφη του Τζέιν, και να μοιραστεί μαζί της την αμύθητη περιουσία του. Για να πετύχει τον στόχο του, όμως, μπλέκεται σε μια τρομακτική περιπέτεια, συνδέεται με τον έναν ή τον άλλον τρόπο με όλους τους πρωταγωνιστές της, αλλά δεν εγκαταλείπει ποτέ τον πιο πιστό του φίλο: το πιστόλι του.

Κύριος Μπράουν

Ο μυστηριώδης τύπος που κινεί τα νήματα από το σκοτάδι. Κανείς δεν τον έχει δει ποτέ: ούτε οι φίλοι του ούτε οι εχθροί του. Αδίστακτος, φιλόδοξος, πανέξυπνος, μπορεί να μεταμορφώνεται σε οποιονδήποτε, φτάνει να παραμένει αόρατος. Στόχος του, να εξουσιάζει απόλυτα ανθρώπους και εντέλει χώρες.

Πρόλογος

Ήταν δύο το απόγευμα, στις 7 Μαΐου του 1915. Το *Λουζιτάνια* είχε χτυπηθεί από δυο τορπίλες, τη μία μετά την άλλη, και βυθιζόταν ταχύτατα ενώ οι βάρκες ρίχνονταν στη θάλασσα όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Τα γυναικόπαιδα έκαναν ουρά και περίμεναν τη σειρά τους. Κάποια γαντζώνονταν με απελπισία στους συζύγους και στους πατεράδες. Άλλοι έσφιγγαν τα παιδιά τους στο στήθος τους. Ένα κορίτσι στεκόταν μόνο, κάπως πιο μακριά από τους υπόλοιπους. Ήταν πολύ νέο, μετά βίας δεκαοχτώ χρόνων. Δεν έδειχνε να φοβάται και είχε καρφώσει το σοβαρό και ατρόμητο βλέμμα της ίσια μπροστά της.

«Συγγνώμη».

Η φωνή ενός άντρα δίπλα της την ξάφνιασε και γύρισε. Τον είχε εντοπίσει αρκετές φορές ανάμεσα στους επιβάτες της πρώτης θέσης. Τον περιέβαλλε κάτι μυστηριώδες που είχε κεντρίσει τη φαντασία της. Δε μιλούσε σε κανέναν. Αν κάποιος του μιλούσε, εκείνος γρήγορα σταματούσε κάθε απόπειρα. Επίσης, είχε έναν ανήσυχο τρόπο να ρίχνει ματιές πίσω του, βλέμματα γρήγορα και καχύποπτα.

Τώρα παρατήρησε πως ήταν εξαιρετικά ταραγμένος. Στο μέτωπό του υπήρχαν σταγόνες ιδρώτα. Ήταν ολοφάνερο πως βρισκόταν σε κατάσταση ακατανίκητου φόβου. Κι όμως δεν της είχε δώσει την εντύπωση ανθρώπου που φοβόταν τον θάνατο!

«Ναι;» Το σοβαρό βλέμμα της καρφώθηκε στα μάτια του ερωτηματικό.

Έμεινε να την κοιτάζει με ένα ύφος απελπισμένα αναποφάσιστο.

«Πρέπει!» ψιθύρισε. «Ναι, δεν υπάρχει άλλος τρόπος». Ύστερα, είπε απότομα και δυνατά: «Είστε Αμερικανίδα;»

«Ναι».

«Είστε πατριώτισσα;»

Το κορίτσι κοκκίνισε.

«Υποθέτω ότι δεν έχετε το δικαίωμα να με ρωτάτε κάτι τέτοιο! Φυσικά και είμαι!»

«Μην προσβάλλεστε. Αν ξέρατε τι παίζεται δε θα νιώθατε έτσι. Είμαι όμως υποχρεωμένος να εμπιστευτώ κάποιον, κι αυτός ο κάποιος πρέπει να είναι γυναίκα».

«Γιατί;»

«Επειδή προηγούνται τα γυναικόπαιδα». Κοίταξε ολόγυρα και χαμήλωσε τη φωνή του. «Έχω επάνω μου έγγραφα – ζωτικής σημασίας έγγραφα. Μπορούν να διαφοροποιήσουν την κατάσταση των Συμμάχων στον πόλεμο. Καταλαβαίνετε; Αυτά τα έγγραφα πρέπει να διασωθούν! Έχουν περισσότερες ελπίδες στα χέρια σας παρά στα δικά μου. Θα τα πάρετε;»

Η κοπέλα άπλωσε το χέρι της.

«Περιμένετε – πρέπει να σας προειδοποιήσω. Μπορεί να είναι επικίνδυνο, αν παρ' ελπίδα με έχουν ακολουθήσει. Δεν το πιστεύω, αλλά, πάλι, ποιος ξέρει. Αν έχει συμβεί, είναι επικίνδυνο. Έχετε τα κότσια να το αναλάβετε;»

Το κορίτσι χαμογέλασε.

«Θα τα βγάλω πέρα μια χαρά. Είμαι περήφανη που με διαλέξατε! Τι θα πρέπει να κάνω μετά;»

«Να διαβάζετε την εφημερίδα. Θα βάλω αγγελία στη στήλη *Προσωπικά των Times* με τίτλο “Συνταξιδιώτισσα”. Αν περάσουν τρεις μέρες χωρίς τίποτα, θα ξέρετε ότι βούλιαξα και κάθηκα. Τότε πηγαίνετε το δέμα στην αμερικανική πρεσβεία και παραδώστε το στα χέρια του ίδιου του Πρέσβη. Είμαι σαφής;»

«Απολύτως σαφής».

«Οπότε ετοιμαστείτε, θα σας αποχαιρετήσω». Πήρε τα χέρια της μέσα στα δικά του. «Στο καλό. Καλή τύχη», είπε κάπως πιο δυνατά.

Τα χέρια της έπιασαν το δέμα με το αδιάβροχο περίβλημά του που πριν είχε στα χέρια του εκείνος.

Το *Λουζιτάνια* άρχισε να παίρνει μια κλίση δεξιά. Ανταποκρινόμενο σ' ένα βιαστικό πρόσταγμα, το κορίτσι προχώρησε και πήρε τη θέση του στη βάρκα.

Ε.Π.Ε. Περιπετειώδεις Νέοι

« Τόμι! Βρε γερο-παραλυμένε!»
«Τάπενς! Βρε παλιόγρια!»

Τα δυο νεαρά παιδιά χαιρετιούνταν με τρυφερότητα και έκλειναν έτσι προς στιγμήν την έξοδο του μετρό στη στάση Ντόβερ Στριτ. Χρησιμοποιούσαν τον όρο «γέρος-γριά» εντελώς παραπλανητικά. Το άθροισμα των ηλικιών τους σίγουρα δεν ξεπερνούσε τα σαράντα πέντε.

«Αιώνες έχουμε να ιδωθούμε», συνέχισε ο νεαρός. «Πού κάθηκες; Έλα να φάμε κανένα τσουρεκάκι. Εδώ που στεκόμαστε γινόμαστε εμπόδιο στους ανθρώπους που μπαινοβγαίνουν. Πάμε πιο πέρα».

Η κοπέλα συμφώνησε και άρχισαν να κατηφορίζουν την Ντόβερ Στριτ προς το Πικαντίλι.

«Για να δούμε», είπε ο Τόμι, «πού λες να πάμε;»

Η ανεπαίσθητη χροιά ανησυχίας στη φωνή του δεν ξέφυγε από το δαιμόνιο αυτί της δεσποινίδος Προύντενς Κόουλι, γνωστής στους στενούς της φίλους, για κάποιους μυστηριώδεις λόγους, ως «Τάπενς». Του όρμησε αμέσως.

«Τόμι, είσαι άφραγκος!»

«Κάθε άλλο», δήλωσε ο Τόμι αδύναμα. «Κολυμπάω στο χρήμα».

«Ήσουν ανέκαθεν κακός ψεύτης», είπε η Τάπενς αυστηρά, «αν και κάποτε έπεισες την αδελφή Γκρίνμπακ ότι ο γιατρός σου είχε υποδείξει ως τονωτικό φάρμακο την μπίρα, αλλά είχε ξεχάσει να σου τη γράψει στο συνταγολόγιο. Το θυμάσαι;»

Ο Τόμι γέλασε πνιχτά.

«Αν το θυμάμαι λέει! Θυμάσαι τι λύσσα την έπιασε όταν το ανακάλυψε; Στην πραγματικότητα πάντως δεν ήταν κακός άνθρωπος η καημένη η μπτέρα Γκρίνμπακ! Τι καλό νοσοκομείο! Στην αποστρατεία κι αυτό, φαντάζομαι, όπως όλα».

Η Τάπενς αναστέναξε.

«Ναι. Το ίδιο κι εσύ;»

«Ναι», είπε ο Τόμι, «πριν από δυο μήνες».

«Με ένα εφάπαξ;» ρώτησε η Τάπενς.

«Φαγωμένο ήδη».

«Αχ, βρε Τόμι!»

«Όχι, βρε παλιόγρια, σε κραιπάλες. Πού τέτοια τύχη! Το κόστος ζωής, μιας λιτής ζωής ή μιας ελάχιστα άνετης ζωής, έχει φτάσει σήμερα, αν θέλεις να μάθεις—»

«Αγόρι μου», τον διέκοψε η Τάπενς, «δεν υπάρχει κάτι που να μην ξέρω για το κόστος ζωής. Φτάσαμε στο Λάιονς, κι εδώ θα πληρώσει ο καθένας τα δικά του και δε θέλω κουβέντα!» Και η Τάπενς άρχισε να ανεβαίνει τα σκαλιά.

Το μαγαζί ήταν γεμάτο και πήγαιναν πέρα-δύωθε μέχρι να βρουν τραπέζι, ακούγοντας αρπαχτά αποσπάσματα από τις συζητήσεις καθώς περπατούσαν.

«Και, δεν ξέρεις, αυτή κάθισε κι *έβαλε τα κλάματα* όταν της είπα πως τελικά θα μπορούσε να κρατήσει το διαμέρισμα».

«*Κελεπούρι*, παιδί μου! Σαν κι εκείνο ακριβώς που έφερε η Μέιμπελ Λιούις από το Παρίσι—»

«Παράξενα κομμάτια από κουβέντες ακούει κανείς», ψιθύρισε ο Τόμι. «Σήμερα πέρασα δίπλα από δυο τύπους στον δρόμο που μιλούσαν για κάποια Τζέιν Φιν. Έχεις ακούσει ποτέ τέτοιο όνομα;»

Εκείνη όμως τη στιγμή δυο ηλικιωμένες κυρίες σηκώθηκαν μαζεύοντας τα πακέτα τους κι αμέσως η Τάπενς στρογγυλοκάθισε σε μια από τις ελεύθερες καρέκλες.

Ο Τόμι παράγγειλε τσάι και τσουρεκάκια. Η Τάπενς παράγγειλε τσάι και φρυγανιές με βούτυρο.

«Και προσέξτε το τσάι να είναι σε ξεχωριστές τσαγιέρες», πρόσθεσε με αυστηρότητα.

Ο Τόμι κάθισε απέναντί της. Το κεφάλι του, χωρίς καπέλο, άφηνε να φαίνονται τα πυκνά κόκκινα μαλλιά του χτενισμένα απλά προς τα πίσω. Το πρόσωπό του ήταν συμπαθητικά άσχημο – ακαθόριστο, αλλά σίγουρα το πρόσωπο ενός τζέντλεμαν και αθλητικού τύπου. Το καφέ κοστούμι του ήταν καλοραμμένο, αλλά έφτανε επικίνδυνα στο τέλος της ζωής του.

Έδειχναν σαν ένα συνηθισμένο μοντέρνο ζευγάρι καθισμένοι εκεί. Η Τάπενς δεν είχε φιλοδοξίες καλλονής, οι λεπτεπίλεπτες όμως γραμμές του προσώπου της έδειχναν χαρακτήρα και γοητεία με το θεληματικό πιγούνι και τα μεγάλα γκρίζα μάτια που έμοιαζαν σκοτεινά κάτω από τα ολόισια μαύρα της φρύδια. Φορούσε ένα μικρό καπέλο, πράσινο φωτεινό, πάνω στα μαύρα της μαλλιά και η εξαιρετικά κοντή και μάλλον φθαρμένη φούστα της άφηνε να φαίνονται δυο ασυνήθιστα λεπτεπίλεπτοι αστράγαλοι. Η όλη της εμφάνιση πρόδιδε μια έντονη προσπάθεια να δείξει κομψή.

Το τσάι έφτασε επιτέλους, και η Τάπενς, βγαίνοντας από μια κατάσταση διαλογισμού, το σέρβιρε.

«Λοιπόν», είπε ο Τόμι δαγκώνοντας το τσουρεκάκι, «ας πούμε τα νέα μας. Θυμάσαι, έχω να σε δω από τότε στο νοσοκομείο το 1916».

«Θυμάμαι πολύ καλά». Η Τάπενς άρχισε να τρώει τις βουτυρωμένες φρυγανιές της. «Σύντομο βιογραφικό σημείωμα της δεσποινίδος Προύντενς Κόουλι, πέμπτης θυγατέρας του επισκόπου Κόουλι στο Λιτλ Μισέντελ του Σάφοκ. Η δεσποινίς Κόουλι εγκατέλειψε τις ηδονές (και τα χαμαλίκια) της οικογένειας μόλις ξέσπασε ο πόλεμος και ήρθε στο Λονδίνο, όπου κατατάχθηκε σε ένα

στρατιωτικό νοσοκομείο. Μήνας πρώτος: πλύσιμο καθημερινά εξακοσίων σαράντα οκτώ πιάτων. Μήνας δεύτερος: Προβιβάζεται στο στέγνωμα των προαναφερθέντων πιάτων. Μήνας τρίτος: Προβιβάζεται σε καθαρίστρια πατατών. Μήνας τέταρτος: Προβιβάζεται στην κοπή ψωμιού και βουτύρου. Μήνας πέμπτος: Προβιβάζεται σε καθαρίστρια του επάνω πατώματος με κουβά και σφουγγαρόπανο. Μήνας έκτος: Προβιβάζεται σε σερβιτόρα. Μήνας έβδομος: Ευχάριστο παρουσιαστικό και ευγενείς τρόποι πολύ εμφανείς συμβάλλουν να προβιβαστώ σε σερβιτόρα των Αδελφών! Μήνας όγδοος: Ελαφρά ανάσχεση στην καριέρα. Η αδελφή Μποντ έφαγε το αυγό της αδελφής Γουεστκάβεν! Μεγάλη κατσάδα! Φανερό το φταίξιμο της τραπεζοκόμου! Η απροσεξία σε τόσο σημαντικά θέματα δεν μπορεί να μην τιμωρηθεί. Πίσω στον κουβά και στο σφουγγαρόπανο! Η πτώση των μεγάλων! Μήνας ένατος: Προβιβασμός σε καθαρίστρια θαλάμων, όπου βρίσκω έναν παιδικό μου φίλο, τον λοχαγό Τόμας Μπέρεσφορντ (υποκλίνομαι, Τόμι!), τον οποίο είχα να δω πέντε ολόκληρα χρόνια. Η συνάντηση υπήρξε συγκινητική. Μήνας δέκατος: Επίπληξη από τη διευθύνουσα επειδή πήγα στον κινηματογράφο συνοδευόμενη από ασθενή του νοσοκομείου, τον επονομαζόμενο ως άνω λοχαγό Τόμας Μπέρεσφορντ. Μήνες ενδέκατος και δωδέκατος: καθήκοντα τραπεζοκόμου απολύτως επιτυχημένα. Στο τέλος του έτους φεύγει από το νοσοκομείο λαμπρά δοξασμένη. Μετά ταύτα, η ταλαντούχα δεσποινίς Κόουλι οδήγησε διαδοχικά ένα βανάκι παράδοσης εμπορευμάτων, ένα καμιόνι και το αυτοκίνητο ενός στρατηγού. Αυτό το τελευταίο ήταν και το πιο ευχάριστο. Ήταν ένας πολύ νέος στρατηγός!»

«Ποιο τομάρι ήταν;» ρώτησε ο Τόμι. «Με απιάζει εντελώς ο τρόπος που αυτοί οι γαλονάτοι πάνε από τα επιτελεία στο “Σαβόι” κι από το “Σαβόι” στα επιτελεία!»

«Ούτε που θυμάμαι πια το όνομά του», ομολόγησε η Τάπενς. «Συνοψίζοντας, αυτό ήταν το αποκορύφωμα της καριέρας μου. Μετά διορίστηκα σε μια κυβερνητική υπηρεσία. Εκεί κάναμε κά-

μποσα διασκεδαστικά απογευματινά τσάγια. Δοκίμασα να κάνω την αγρότισσα, την ταχυδρόμο και την οδηγό λεωφορείου για να ολοκληρώσω την καριέρα μου, αλλά ενέσκηψε η Ανακωχή! Προσπάθησα να γαντζωθώ σαν στρείδι στην υπηρεσία για πολλούς κι ατέλειωτους μήνες, όμως, δυστυχώς, με απολύσανε τελικά. Από τότε ψάχνω να βρω δουλειά. Σειρά σου τώρα».

«Εγώ δεν έχω να πω πολλά», είπε ο Τόμι με θλίψη, «και πάντως δεν μπορώ να προσφέρω τόση ποικιλία. Πήγα πάλι στη Γαλλία, όπως ξέρεις. Και ύστερα με έστειλαν στη Μεσοποταμία, πληγώθηκα για δεύτερη φορά, και πήγα σ' ένα νοσοκομείο εκεί. Ύστερα έμεινα στην Αίγυπτο μέχρι που έγινε η Ανακωχή, έμεινα εκεί άπρακτος για λίγο ακόμα και, όπως σου είπα, με απέλυσαν τελικά. Και επί δέκα ατέλειωτους μήνες ψάχνω για δουλειά! Δεν υπάρχουν δουλειές! Αλλά και αν ακόμα υπήρχαν, γιατί να τις δώσουν σε μένα; Τι ξέρω να κάνω; Τι ξέρω από επιχειρήσεις; Τίποτα».

Η Τάπενς συμφώνησε μελαγχολικά.

«Μήπως στις αποικίες;» πρότεινε.

Ο Τόμι κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

«Δε θα μου άρεσαν οι αποικίες και μάλιστα είμαι απολύτως βέβαιος ότι ούτε εγώ θα τους άρεσα!»

«Τίποτα πλούσιοι συγγενείς;»

Και πάλι ο Τόμι ένευσε αρνητικά.

«Αχ, βρε Τόμι, ούτε καμιά γριά θεία;»

«Έχω έναν γέρο θείο, ο οποίος μάλλον κολυμπάει στο χρήμα, αλλά δε γίνεται τίποτα».

«Γιατί;»

«Κάποτε θέλησε να με υιοθετήσει κι εγώ αρνήθηκα».

«Αυτό νομίζω πως το είχα ακούσει», είπε η Τάπενς αργά. «Αρνήθηκες εξαιτίας της μητέρας σου...»

Ο Τόμι κοκκίνισε.

«Ναι, θα ήταν σκληρό κάτι τέτοιο. Όπως γνωρίζεις, ήμουν γι' αυτήν το παν. Ο γέρος τη μισούσε και ήθελε να με πάρει μακριά της. Έτσι, από κακεντρέχεια».

«Η μητέρα σου έχει πεθάνει, έτσι δεν είναι;» είπε με τρυφερότητα η Τάπενς.

Ο Τόμι έγνεψε πως ναι.

Τα μεγάλα γκριζα μάτια της Τάπενς σαν να θόλωσαν.

«Είσαι καλό παιδί, Τόμι, το ήξερα ανέκαθεν αυτό».

«Σαχλαμάρες!» είπε βιαστικά ο Τόμι. «Αυτά λοιπόν τα δικά μου. Είμαι σε απελπιστική κατάσταση».

«Κι εγώ επίσης! Προσπάθησα όσο μπόρεσα. Το φώναξα παντού. Απάντησα σε αγγελίες. Προσπάθησα με κάθε τρόπο που υπάρχει και δεν υπάρχει. Έκανα αιματηρές οικονομίες, στερήθηκα τα πάντα. Τίποτα! Θα πρέπει να γυρίσω σπίτι μου!»

«Και δε θέλεις;»

«Και βέβαια δε θέλω! Ποιο το όφελος να το ρίξω στο συναίσθημα; Ο πατέρας μου είναι πολύ γλυκός, τον λατρεύω, αλλά δεν έχεις ιδέα πόσο τον εκνευρίζω! Έχει αυτή τη γοητευτική βικτοριανή άποψη πως οι κοντές φούστες και το κάπνισμα είναι ανήθικα. Φαντάζεσαι τι κάρφος εν τω οφθαλμώ είμαι γι' αυτόν! Φαντάζεσαι τι ανακούφιση ένιωσε όταν ο πόλεμος με πήρε μακριά. Βλέπεις, είμαστε εφτά παιδιά. Φοβερό! Δουλειές του σπιτιού συνέχεια και οι συγκεντρώσεις της μαμάς! Ήμουν πάντα σαν ξένο σώμα εκεί. Δε θέλω να γυρίσω, αλλά, βρε Τόμι, τι άλλο μπορώ να κάνω;»

Ο Τόμι συγκατένευσε με θλίψη. Ακολούθησε μια σιωπή, και ύστερα η Τάπενς ξέσπασε.

«Λεφτά, λεφτά, λεφτά! Απ' το πρωί ως το βράδυ τα λεφτά σκέφτομαι! Λες και είμαι καμιά παραδόξιστη, αλλά χρειάζονται!»

«Τα ίδια κι εγώ», είπε ο Τόμι.

«Σκέφτηκα ό,τι είναι δυνατόν για να τα αποκτήσω», συνέχισε η Τάπενς. «Τρεις μόνο τρόποι υπάρχουν! Να τα κληρονομήσεις, να τα παντρευτείς, ή να τα δημιουργήσεις. Το πρώτο το ξεχνάμε. Δεν έχω πλούσιους ηλικιωμένους συγγενείς. Όλοι οι συγγενείς μου είναι σε οίκους ευγηρίας! Ανέκαθεν φρόντιζα υπερήλικες κυρίες και σήκωνα τα πακέτα γηραιών κυριών μήπως και τύχαινε να είναι εκκεντρικοί εκατομμυριούχοι. Όμως ούτε ένας δε με ρώτησε πώς

με λένε και πολλοί απ' αυτούς δε μου είπαν ούτε ένα ευχαριστώ».

Ακολούθησε σιγή και ύστερα η Τάπενς κατέληξε:

«Βέβαια, το καλύτερο είναι ο γάμος. Από πολύ νέα είχα σκεφτεί να παντρευτώ τα λεφτά. Κάθε κορίτσι με μυαλό έτσι σκέφτεται! Ξέρεις, εγώ δεν είμαι καθόλου συναισθηματική». Σώπασε για λίγο. «Έλα τώρα, μη μου πεις πως σκέφτεσαι ότι είμαι συναισθηματική», είπε ύστερα κοφτά.

«Σίγουρα όχι», συμφώνησε βιαστικά ο Τόμι. «Κανείς δεν μπορεί να συνδέσει τη λέξη συναισθηματικός με σένα».

«Τώρα, αυτό δεν ήταν και τόσο ευγενικό», απάντησε η Τάπενς. «Αλλά το είπες μάλλον με την καλή έννοια. Έτσι, λοιπόν, έχουν τα πράγματα! Είμαι έτοιμη και το επιθυμώ, αλλά δεν έτυχε ποτέ να βρω έναν άντρα πλούσιο! Όλα τα αγόρια που ξέρω τα φέρνουν βόλτα δύσκολα, σαν κι εμένα».

«Και ο στρατηγός;» ρώτησε ο Τόμι.

«Εν καιρώ ειρήνης, νομίζω πως έχει ένα ποδηλατάδικο», απάντησε η Τάπενς. «Όχι, δε γίνεται τίποτα! Από την άλλη, πάλι, θα μπορούσες εσύ να παντρευτείς μια πλούσια κοπέλα».

«Κι εγώ στην ίδια κατηγορία με σένα είμαι. Δε γνωρίζω καμιά πλούσια».

«Δεν πειράζει. Θα μπορούσες να γνωρίσεις κάποια. Κοίτα, αν τύχαινε να δω έναν άντρα να βγαίνει από το Ριτζ και να φοράει γούνινο παλτό δε θα μπορούσα να τρέξω και να του πω: «Για να σου πω, είσαι πλούσιος. Θα ήθελα να γνωριστούμε».

«Υπαινίσσεσαι ότι εγώ θα μπορούσα να κάνω κάτι τέτοιο σε μια παρόμοια ντυμένη γυναίκα;»

«Μη λες βλακειές. Μπερδεύεσαι στα πόδια της ή της σηκώνεις το μαντίλι, ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων. Αν σκεφτεί ότι θέλεις να τη γνωρίσεις, κολακεύεται, και κάτι θα σκεφτεί να κάνει για σένα».

«Υπερεκτιμάς την ανδρική μου γοητεία», μουρμούρισε ο Τόμι.

«Από την άλλη, πάλι, μπορεί ο εκατομμυριούχος μου να το έβαζε στα πόδια! Όχι, ο γάμος είναι γεμάτος δυσκολίες. Απομένει η λύση του *κάνω λεφτά!*»

«Το προσπαθήσαμε κι αυτό κι αποτύχαμε», της θύμισε ο Τόμι.

«Το προσπαθήσαμε, ναι, αλλά με ορθόδοξους πάντοτε τρόπους. Ας δοκιμάσουμε και κάτι ανορθόδοξο γι' αλλαγή. Τόμι, ας επιδοθούμε στην περιπέτεια!»

«Βεβαίως», απάντησε χαρούμενος ο Τόμι. «Και πώς ξεκινάμε;»

«Εκεί έγκκεται η δυσκολία. Αν μπορούσαμε να γίνουμε γνωστοί, οι άνθρωποι θα μπορούσαν να μας προσλάβουν για να κάνουμε εγκλήματα γι' αυτούς.»

«Υπέροχη ιδέα», σχολίασε ο Τόμι. «Ειδικά όταν προέρχεται από μια κόρη ιερωμένου!»

«Οι ηθικά ένοχοι θα είναι αυτοί, και όχι εγώ», υπογράμμισε η Τάπενς. «Θα πρέπει να παραδεχτείς πως άλλο πράγμα είναι να κλέβεις ένα διαμαντένιο κολιέ για τον εαυτό σου και άλλο να σε έχουν προσλάβει για να το κλέψεις.»

«Καμιά απολύτως διαφορά δε θα υπήρχε αν σε τσάκωναν!»

«Ίσως. Αλλά δε θα με τσάκωναν. Είμαι πολύ έξυπνη.»

«Η μετριοφροσύνη ήταν ανέκαθεν το κουσούρι σου.»

«Μην κοροϊδεύεις. Για πες, Τόμι, θέλεις να το κάνουμε; Θέλεις να γίνουμε συνέταιροι;»

«Να φτιάξουμε μια εταιρεία κλοπής διαμαντένιων κολιέ;»

«Αυτό ήταν μόνο ένα παράδειγμα. Ας –πώς το λένε να δεις– ας κρατάμε βιβλία, τι λες;»

«Δεν ξέρω. Ποτέ δεν κράτησα βιβλία.»

«Εγώ κράτησα, αλλά τα μπέρδευα συνεχώς, συνήθιζα να βάζω τις εισπράξεις στη μεριά των εξόδων και τούμπάλιν, κι έτσι βέβαια με διώξανε. Α! Μια κοινοπραξία! Με ξάφνιασε σαν μια ρομαντική έκφραση που πέφτει πάνω σε μουχλιασμένα γέρικα πρόσωπα. Έχει μια οσμή ελισαβετιανής εποχής – σου φέρνει στον νου γαλιόνια και δουβλόνια*. Μια κοινοπραξία!»

«Εμπορική δηλαδή εταιρεία επονομαζόμενη *Ε.Π.Ε. Περιπετειώδεις Νέοι*; Αυτό έχεις κατά νου Τάπενς;»

* Γαλιόνι: μεγάλο ιστοφόρο. Δουβλόνι: ισπανικό χρυσό νόμισμα. [Σ.τ.Μ.]

«Μπορεί να φαίνεται αστείο, όμως έχω την αίσθηση πως κάτι μπορεί να βγει απ' αυτό».

«Και πώς σκοπεύεις να έρχεσαι σε επαφή με τους πιθανούς εργοδότες σου;»

«Με αγγελίες», απάντησε η Τάπενς αμέσως. «Έχεις χαρτί και μολύβι; Εσείς οι άντρες έχετε συνήθως όπως έχουμε εμείς τσιμπιδάκια και πουδριέρες».

Ο Τόμι της έδωσε ένα μάλλον ταλαίπωρο πράσινο σημειωματάριο και η Τάπενς άρχισε να γράφει με ζέση.

«Να ξεκινήσουμε με: Νεαρός αξιωματικός, δις τραυματίας πολέμου—»

«Οπωσδήποτε όχι».

«Καλά, καλά, πουλάκι μου. Σε διαβεβαιώ όμως πως κάτι τέτοιο μπορεί να αγγίζουν κατευθείαν την καρδιά κάποιας γηραιάς γεροντοκόρης, η οποία θα μπορούσε να σε υιοθετήσει και τότε δε θα είχες καμιά ανάγκη να εμφανίζεσαι ως *περιπετειώδης νέος*».

«Δε θέλω να υιοθετηθώ».

«Ξέχασα πως έχεις μια προκατάληψη σε σχέση μ' αυτό. Για να σε πειράξω το είπα! Οι εφημερίδες βρίθουν από τέτοιου είδους αγγελίες. Τώρα, για να δούμε, αυτό πώς το ακούς; “Δύο περιπετειώδεις νέοι προσφέρουν υπηρεσίες. Μπορούν να κάνουν οτιδήποτε, να πάνε παντού. Η πληρωμή πρέπει να είναι ικανοποιητική”. (Αυτό καλό είναι να το ξεκαθαρίζουμε εξαρχής.) Μπορούμε επίσης να προσθέσουμε: “Δεν απορρίπτουμε καμιά λογική προσφορά” – όπως διαμερίσματα και έπιπλα».

«Εγώ θα έλεγα πως κάθε προσφορά που θα λάβουμε σε απάντηση θα είναι εντελώς *παράλογη!*»

«Τόμι, είσαι διάνοια! Έτσι θα είναι πολύ πιο κομψό. “Καμιά παράλογη προσφορά δεν απορρίπτεται, εφόσον η πληρωμή είναι αξιόλογη”. Πώς σου φαίνεται;»

«Δε θα επανερχόμουν στο θέμα της πληρωμής. Δείχνει απληστία».

«Όχι τόσο όσο νιώθω! Ίσως, όμως, έχεις δίκιο. Τώρα θα σου

διαβάσω όλο το κείμενο. “Δύο περιπετειώδεις νέοι προσφέρουν υπηρεσίες. Μπορούν να κάνουν οτιδήποτε, να πάνε παντού. Η πληρωμή πρέπει να είναι ικανοποιητική. Δεν αποκλείονται παράλογες προσφορές”. Πώς θα σου φαινόταν αν διάβαζες κάτι τέτοιο;»

«Θα μου φαινόταν ή πλάκα ή γραμμένο από παλαβό».

«Δεν είναι ούτε κατά το ήμισυ πιο παλαβό από κάτι που διάβασα σήμερα το πρωί και που άρχιζε με “Πετούνια” και είχε για υπογραφή “Το Καλύτερο Παιδί”». Έκοψε το φύλλο του χαρτιού και το έδωσε στον Τόμι. «Ορίστε. Για τους *Times* πιστεύω. Απάντηση στη θυρίδα τάδε και τάδε. Πιστεύω πως θα στοιχίσει πέντε σελίνια. Ιδού μισή κορόνα για το μερίδιό μου».

Ο Τόμι κρατούσε το χαρτί σκεπτικός. Το πρόσωπό του είχε κοκκινίσει.

«Θα το προσπαθήσουμε στ’ αλήθεια;» κατέληξε να πει. «Θα το κάνουμε, Τάπενς; Έτσι για την πλάκα;»

«Τόμι, είσαι φίλος! Το ήξερα! Ας πιούμε στην επιτυχία μας». Έβαλε κάτι απομεινάρια κρύου τσαγιού στα φλιτζάνια τους.

«Στην ευημερία της κοινοπραξίας μας!»

«Στην Ε.Π.Ε. Περιπετειώδεις Νέοι!» ανταποκρίθηκε ο Τόμι.

Ακούμπησαν τα φλιτζάνια τους στο τραπέζι και γέλασαν μάλλον αμήχανα. Η Τάπενς σκώθηκε.

«Πρέπει να επιστρέψω στην αυτοκρατορική μου σουίτα στον ξενώνα των αστέγων».

«Ίσως ήρθε η ώρα να κάνω κι εγώ τη βόλτα μου στο Ριτζ», είπε ο Τόμι ειρωνικά. «Πότε θα συναντηθούμε; Και πού;»

«Αύριο στις δώδεκα το μεσημέρι, στη στάση Πικαντίλι του μετρό. Σε βολεύει;»

«Όλος ο χρόνος είναι δικός μου», απάντησε με μεγαλοθυμία ο Τόμι.

«Γεια λοιπόν».

«Γεια σου, παλιόγρια!»

Οι δυο νεαροί πήραν διαφορετικές κατευθύνσεις. Ο ξενώνας της Τάπενς βρισκόταν στην περιοχή που ονομαζόταν για λόγους

ευσπλαχνίας Νότια Μπελγκράβια. Για οικονομικούς λόγους δεν πήρε λεωφορείο.

Είχε διασχίσει το μισό πάρκο Σεντ Τζέιμς όταν μια ανδρική φωνή πίσω της την αιφνιδίασε.

«Με συγχωρείτε», είπε. «Μήπως θα μπορούσα να σας απασχολήσω για ένα λεπτό;»

**Αναζητείται κάθε πληροφορία που αφορά
την Τζέιν Φιν. Απευθυνθείτε Ι.Α.**

Ο Τόμι και η Τάπενς είναι νέοι, αδέκαροι και διψούν για συγκινήσεις. Έτσι, βάζουν μπροστά μια τολμηρή επιχείρηση. Την «Περιπετειώδεις Νέοι Ε.Π.Ε.».

Η αγγελία τους στην εφημερίδα λέει ότι είναι διατεθειμένοι να κάνουν οτιδήποτε, να πάνε οπουδήποτε, αρκεί να πληρωθούν καλά. Αλλά η πρώτη τους δουλειά για λογαριασμό του κακόβουλου κυρίου Γούτινγκτον θα τους βάλει σε κίνδυνο πολύ μεγαλύτερο από όσο θα μπορούσαν ποτέ να φανταστούν...

Αυτή είναι η πρώτη εμφάνιση του διδύμου των ντετέκτιβ Τόμι και Τάπενς, που αποτελούν, μετά τον Πουαρό και τη μισ Μαρπλ, τους πιο γνωστούς και δημοφιλείς ήρωες της Άγκαθα Κρίστι.

 AGATHA
CHRISTIE

2 ΔΙΣΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22587

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ